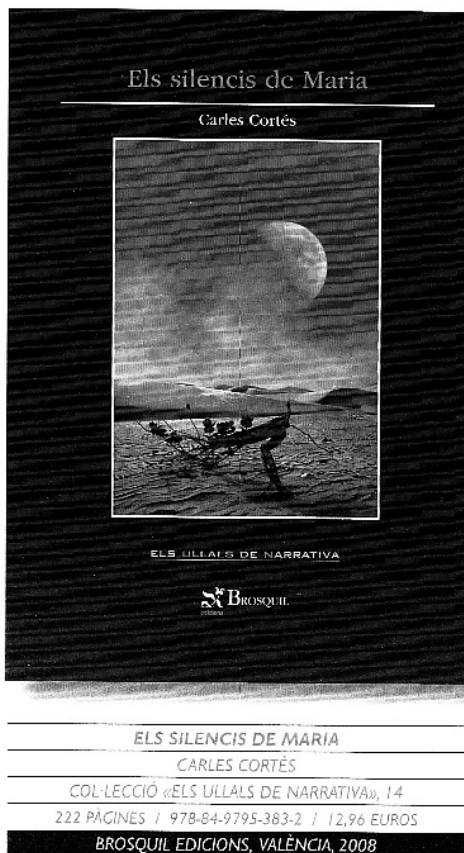

Més enllà del silenci

El misteri, l'actualitat temàtica i, sobretot, l'especulació entorn de la psicologia complexa dels personatges forneixen *Els silencis de Maria*, la tercera obra de l'alcoià Carles Cortés.

Carles Cortés (Alcoi, 1968) és professor de literatura a la Universitat d'Alacant. Però la seua faceta acadèmica no es redueix en absolut a les classes sinó que es caracteritza per un gran dinamisme en l'àmbit cultural: Carles Cortés hi ha desenvolupat una trajectòria impecable com a gestor, coordinador i animador cultural. Cal dir també que aquest jove professor alcoià és escriptor. *Els silencis de Maria* és la seua tercera novel·la. Abans li n'havien precedit dues més: *Veu de dona* i *Marta dibuixa ponts*. A més a més, és autor del llibre de contes eròtics *Directe al gra* i de diverses antologies i estudis sobre literatura.

Els silencis de Maria és una novel·la de personatges. Un home empresonat, Hèctor, acusat d'haver mort la seua dona, Maria, rep la visita inesperada i enigmàtica de Laura que, cada setmana, acudirà puntualment a la cita dels dimecres. Personatges amb una vida turbulenta, tumultuosa, plena de difi-

cultats psicològiques. Per això, un dels temes o motius principals de l'obra és la por, una por existencial i individual, perquè a *Els silencis de Maria* ens trobem que tots els personatges es resisteixen a assumir les seues potencialitats en relació als altres; així, el proïsme hi apareix com un repte impossible d'assimilar, de pair, perquè hom parteix de la mancança personal. Uns personatges complexos, no lineals, que reaccionen de les formes més inesperades i que sorprenden el lector; per això, l'obra de Cortés resulta del tot engrescadora. Novel·la psicològica, també, no exempta de misteri. Novel·la sobre el silenci, que és com dir sobre la incomunicació i els malentesos que presideixen molt sovint les relacions humanes. En aquest sentit, el paral·lelisme entre els deserts d'Àrabia i del sud d'Alacant fa d'al·legoria entorn de la psicologia dels personatges, i li serveix a l'autor per introduir-hi paradigmes de supervivència ben diferents, geogràficament i mentalment allunyats –i que, malgrat tot, expressen neguits i realitats paral·lels.

Narrada en segona persona, i amb l'element o contrapunt d'un diari personal, l'especulació narrativa constitueix un dels fonaments –i de les virtuts– d'aquesta novel·la. No és una novel·la autocomplaent tampoc, sinó que de-

mana la complicitat i la implicació d'un lector actiu, intel·ligent, atent; que s'agrade de la literatura. Els silencis narratius, endemés, sedueixen, diuen molt més, de vegades, que no la paraula directa. I, a més, hi ha una trama ben travada, amb una gamma de temes ben actuals i suggeridors: la violència de gènere, les desigualtats econòmiques arreu del món, la multiculturalitat, la qüestió de la identitat...

Quant a l'estil, cal dir que la prosa d'*Els silencis de Maria* és del tot corprenedora i subtil alhora, neta i pulcra ensem, exacta i primmirada. Especialment reeixits són els diàlegs, la qual cosa fa més creïbles els personatges i l'obra sencera –no farem servir el qualificatiu tan insuls de «versemblants».

Per tot plegat, podem afirmar sense vacil·lacions que la de Carles Cortés és una de les veus narratives valencianes més prometedora o, més bé, caldria dir que es ja una veu del present que dignifica el nostre panorama narratiu actual i que, al mateix temps, és una garantia de continuïtat.

□ Juli Capilla